

Prefață 9

**A venit vacanța,
cu ferry spre... Franța? 11**

Fiecare zi, fiecare oră, fiecare drum 35

Fata cu mâinile mici 57

Când nu-i ce se pregătește 87

Bonifacio, per pedes 107

"Chez Paul" 131

Ziua cea mai... plină 163

Corte și Corsica misterioasă 195

Un anume deget spre Franța 215

Bastia - relache 247

Mihai a mâncat paste, e fericit, a zis că i le-a făcut special bucătarul, de post că mai sunt vreo două zile până la Paști. Mie mi se învârte încă stomacul în ritmul ruliului sau tangajului, niciodată nu am știut care e care, așa că nu-l prea ascult. Se vede deja Bastia și arată demențial!

Frânța?
A venit vacanța, cu ferry spre...

Debarcăm, chiar suntem primii, poate unii se așteptau să luăm țepă când au auzit ce pozitiv gândeam la imbarcare. Nu mai stăm în oraș pentru că oricum nu găsim loc de parcare. Vom avea timp pentru Bastia în ultima zi, care – din fericire – e departe tare. Plecăm direct spre Porto Vecchio, la 140 km distanță de aici.

Hai să vă spun pe scurt acum și istoria stabilirii turelor pe insulă. Inițial eu eram foarte convins că vom sta undeva, într-un loc și de acolo vom pleca în fiecare zi altundeva. Asta era partea frumoasă față de excursia din Pirinei unde ni s-a acrit de atâtea mutări din hotel în hotel, aproape zilnic. Mihai mi-a zis că e imposibil, să mă uit pe hartă, dar nu l-am crezut. Apoi când am început să fac traseele pe gpsies.com și toate îmi ieșeau de 250-300 km și cu diferențe de nivel de peste 3000 m ca să putem ajunge înapoi la cazare în fiecare zi, i-am dat dreptate. Am rămas în final pe trei locații în care să stăm câte 3-4 zile. Mai întâi Porto Vecchio, apoi undeva lângă Ajaccio, asta a fost „frumoasă” ca locație dar nu desconfir acum și la final Bastia, ca să fim aproape de

ferry în ziua plecării. Ar fi fost mult mai incomod ca în ultima zi să trebuiască să plecăm dimineața pe la ora 4 de undeva de la 100-150 km depărtare ca să prindem ferry-ul la ora 8. S-a dovedit că am gândit bine, excursia asta a fost una dintre cele mai comode din acest punct de vedere, al cazărilor și mutărilor.

Se pot vedea, cu negru, intențiile inițiale, cel puțin ale mele. Sufăr eu de boala asta: acasă, în fotoliu sau la calculator, orice tură mi se pare realizabilă. Apoi pe teren... Nu zic că nu le fac, pe majoritatea, dar uneori chiar scap caii. De data asta am vrut să biciclesc zilnic, la fel ca în Pirinei, doar că acolo era obligatoriu și aici urma să fie opțional iar eu de aspectul ăsta nu am ținut cont. Când trebuie musai să ajungi la următoarea cazare, deja reținută, tragi de tine și faci toată tura. Când însă te trezești de dimineață și știi că poți să mergi din traseul programat cam cât ai tu chef, e altceva. Dacă mai ai pe lângă tine și câțiva care îți alimentează lenea, e jale. În Corsica rar am mers toți pe aceeași rută, ne-am mai împărțit, veți vedea. Da', totuși, cum să programezi în ziua a cincea (cică atunci vom fi la potențial maxim) tură de 196 km cu 4700 m de urcare, ce, suntem la Ötztal RadMarathon? Cum cine a programat asta? Eu, de acasă, din fotoliul ăla...

Revenim în Bastia, mergem deja spre Porto Vecchio și ne pierdem unii de alții pe drum, nici nu se poate altfel. Noi suntem cu foamea în gât, ne tot uităm după o terasă deschisă, visăm la un steak de vită pe malul mării pentru că drumul e tot aproape de faleză. Dar curând și după vreo trei opriri nereușite aflăm că pe-aici prânzul e așa: sau până la ora 15, sau după ora 19. Abia atunci mai primești și altceva de mâncare în afară de clătite. Bineînțeles că nu mă pot abține să nu îmi uit rucsăcelul pe o terasă, cu portofelul plin cu bani și acte în el, dar îl recuperez repede și mă liniștesc. No, deci ne-am lămurit: nu e nici o diferență. Corsicani, francezi, ce-or fi ei, dimineața croissant, la prânz o clătită și seara bagă în ei ca spartii, de toate, după aia udă cu vin... Cum naiba or fi toți așa de slabi? Noi știți, ceilalți, sigur greșim undeva... Decidem că o oprire la un supermarket este cea mai bună soluție în momentul ăsta și de fapt singura. Dăm de un market chiar mai mult decât „super”, este „hyper” așa că ne vom cam pierde prin el. Parcăm și intrăm. Buggy rămâne la mașină, să vadă de bicle.

Primul lucru de care mă lipesc e o hartă Michelin cu insula. Costă doar 4 euro și e super detaliată. Găsești din astea la orice chioșc de presă și în diverse forme. Simple hărți, broșuri sau de-a dreptul cărți și ghiduri, dacă vrei să stai cu lunile în Corsica. Apoi luăm cereale, iaurt, ceva pâine, paste și sos că ne-a promis Buggy că gătește, doar chestii utile și încercăm să nu o lălăim prea mult, vom mânca doar când ajungem la cazare, de-acum e clar lucrul ăsta. După aia vine schimbul doi, adică intră Buggy iar eu și Karina ieșim la mașină. Da' mașina nu mai e... Râdem, ce proști suntem, nu mai știm unde am lăsat-o, apoi ne mai

coloane albe și tot ce trebuie încât să ne închipuim că e a primarului. Obişnuințe de acasă, mă rog, nu știu dacă pe-aici e tot așa. Palatul face notă discordantă cu restul locuințelor, care sunt mai potrivite cu zona rurală pe care o parcurgem. O tanti care spală rufe în curte, într-o trocuță, ridică privirea mirată, poate că azi suntem primii cicliști pe care îi vede. Încă o dată spun, semne de trai modest dar fără delăsarea și dezordinea care se poate vedea în multe sate de la noi. Casele au în față grădini îngrijite, unele sunt luxuriante de-a dreptul. O civilizație așa, ca la țară, dar nu mizerabilă ci doar sărăcăcioasă.

Ar trebui să urcăm mult, până pe la 1100 de metri de data asta, este acolo un lac, un baraj. Dar înainte ne iese în față o... aş putea să-i zic la asta comună, nu sat, că e întinsă pe un deal întreg și e delicioasă! Pare o machetă așa, cum sunt aranjate casele printre grădinile alea și copacii de tot felul. Avem în față un sătuc grozav și n-avem cum să nu oprim! Aici vom bea cafeaua aia la care tânjim de-o vreme și – ziceam atunci – îi vom aștepta pe Buggy și Simona.

Levie este primul nostru contact cu un sat de munte adevărat din Corsica, cred că și din cauza asta am fost atât de încântați. E drept că a fost și a rămas până la final unul dintre cele mai frumoase și mai spectaculoase așezate, dar în zilele următoare vom trece prin zeci de asemenea sate, mai mari sau mai mici.

Chiar de la intrare ne surprinde o barcă, parcată în fața casei omului, semn că marea rămâne aproape oriunde te-ai duce pe insula asta și oricât de sus ai urca. Rulăm la viteză minimă, vrem să ne impregnăm cu atmosfera asta de sat corsican. Casele sunt în marea lor majoritate destul de simple și lasă impresia că nu e nici una care să aibă sub 200 de ani. Poate că așa și este... Dar sunt îngrijite în detaliile lor practice și uneori chiar neașteptat de moderne. Uite un garaj cu o ușă rabatabilă care contrastează cu mai puțin impozanta fațadă, care are pe ea mușchi! Oricum, toate casele sunt din piatră sută la sută, unde să faci igrasie? Obloane noi și rezistente la niște geamuri care n-au auzit de neamurile lor mai de la oraș, termopanele. Cred că iarna pe-aici nu le-o fi comod, cine știe ce crivățuri bat? Și flori... Multe flori, oriunde te întorci, la ferestre, în curți, la baza fiecărui zid, cât de mic. O tablă-indicator spre dreapta și Karina citește, surprinsă: „Muzeu?”. Dar nu apuc să văd ce fel de muzeu.

Într-o intersecție lăsăm pe stânga un parc din care vedem doar intrarea, care e monumentală: o poartă mare, din fier, așa ca la domeniile nobiliare și – atâta cât se vede sub umbra copacilor, seculari și ei ca și casele – un parc ce pare destul de întins. Nu știu dacă e pe fonduri europene, cum e moda prin alte părți, cred că e prea vechi pentru așa ceva, dar măcar e în sat, nu pe vreun deal, la 2-3 kilometri depărtare. Peste vreo sută de metri Mihai ne informează că parcul respectiv e cimitir, a văzut el un indicator. Aha, înțeleg acuma ce vor să zică prietenii mei, popii, cu „la loc cu verdeață”!

Dăm în strada principală și practic ajungem în centru. De o parte și de alta a drumului sunt case de-acum cu etaj și mai fătoase, cartier select, iar la parter mai toate au mici afaceri și terase: Cafe a Rinasciuta, Cafe du Progres, restaurant U Iscaronu, exotice prin numele lor și întrecându-se în tot felul de decorații care să atragă clientul. Cred și eu, la o asemenea concurență! Văd inclusiv o statueta cât ușa care imită una de pe Insula Paștelui. Nu prea am timp de poze da' filmez și cred că și la cartea asta voi încerca să atașez un DVD, poate mai generos decât la cea cu Pirineii. E păcat să nu vedeți toate astea și cuvintele sunt insuficiente, de multe ori, oricât de meșteșugite s-ar vrea. Glumim pe tema cafelelor. Oamenii de aici stau toată ziua la cafea, la băut și la jucat cărți, sunt sedentari și la finalul zilei dau o fugă la unica farmacie din sat, care e la capătul străzii principale, să se repare. Apare pentru prima oară întrebarea care avea să ne macine de-a lungul întregii excursii: oare din ce trăiesc oamenii din Corsica interioară, sau muntoasă, nu știu cum să

îi zic? E clar că în orașe e o viață modernă, Bastia, Ajaccio, Porto Vecchio, chiar și în Corte, care e în centrul insulei. Sunt orașe mari, cu industrie, cu populație și cu turism la greu pe litoralul ăsta nesfârșit, dar prin toate cătunele astea, ce face lumea pentru traiul de zi cu zi?

Gândul mi se mută brusc de la cafeaua mult-dorită. „Merge o bere?” – e întrebarea către Mihai. Normal că merge, ar fi mers și două, că e tare bună Pietra asta a lor, seamănă cu Pilsner Urquell-ul cehesc, puțin amăruie și destul de tare. În plus de asta, primim tot sticle de 0,25 ml, mie nici Pepsi nu-mi ajunge la cantitatea asta dar acum e numai bine, azi mai avem destul de mult de mers și, după numai 40-45 km cu urcare inclusă eu mă cam resimt, picioarele sunt cam grele. Mă așteptam la asta dar la fel de bine știu că va trece în câteva zile. Ne aciuiim pe una dintre terase, o alegem pe considerentul că „aici e lume” cum zice Mihai și asta înseamnă că la cealaltă masă (sunt doar două) mai stă o pereche. Chiar dacă bem doar o bere stăm și noi pe terasă mai bine de o juma' de oră, atât e de fain! Ne consultăm telefoanele, ca orice oameni moderni care se respectă și care fac asta din reflex, de fapt nici nu cred că așteptam vreun apel. Doar Mihai primește un mesaj de la Șerban și se distrează: „Auzi, ce simpatic e Șerban! Îmi scrie, la 10.45, că el e la locul unde începe tura, noi unde suntem?”. La ora aia, trecusem de vârful lui nea Bacinu.

Intrăm în oraș și aici e spectacol la propriu. Văzusem eu în geam la o benzinărie ceva pe un afiș, dar nu am realizat că e chiar acum și chiar aici.

Bine, Sartène în corsicană e Sartè, de acum știm, cred că aici s-a născut conceptul de bilingv...

Așadar, bal cu costume. Noi nici nu prindem chiar show-ul principal, e totuși ora prânzului, probabil că distracția maximă este seara. Scrie și pe afiș că balul mascat e de la ora 23. Ar fi fain de văzut, dar cum am putea face? Nici nu intrăm bine în piața centrală că în jurul nostru deja încep să pocnească niște chestii multe și mărunte, ne speriem un pic dar sunt complet inofensive, e doar un fel de bun venit

pentru cicliștii ăștia străini de oraș care au tupeul să intre în mijlocul sărbătorii lor. Dacă acum la prânz e atâta lume și toți sunt deja cu chef, îmi pot închipui ce va fi la noapte! A doua zi, când au venit cu mașina, băieții au putut vedea urmările aceluia bal mascat. Pe jos era covor de resturi de la pocnitorile alea!

Bâlci în toată regula, cu tarabe, cu muzică... Oprim câteva minute lângă o statuie enormă, un fel de Elvis Presley cu o pușcă în spate, câteva degete lipsă și multe-multe găuri de gloanțe în haine. Nu e singura păpușă din asta supra dimensionată din piață, mai încolo e o domniță în rochie de bal, cam urâtică, fie vorba-ntrre noi. Atmosfera mi se pare puțin „scary”, mai ales că lumea tot strigă câte ceva la noi în corsicană, nu pricep o iotă și nu am decât să sper că e de bine, ei râd, se distrează, așa că nu pot fi amenințări sau așa ceva. Sunt încă obsedat de renumele Corsicii și când colo lumea e așa de prietenoasă!

De siguranță, însă, o pornim la drum, dar și pentru că azi suntem un pic în contratimp. Să nu ajungem prea târziu sau, Doamne ferește!, să ne prindă noaptea prin munți. Nu înainte de a mai arunca o privire, căci lumea chiar se pregătește pentru balul mascat, de fapt cred că așa costumați au umblat toți din oraș pe perioada carnavalului.

Două străzi mai încolo ne întâlnim cu o gașcă de copii așa, la vreo 10-12 anișori. Se pregătesc și ei, sunt mascați care mai de care „tip halloween” și se așează în fața noastră de-a latul drumului și țipă, fac tot felul de gesturi (m-am uitat, nu sunt înarmați, cel puțin nu evident) să ne sperie, cred. Apoi, când

ne apropiem, încet pentru că nu prea știm la ce să ne mai așteptăm, copii deschid un culoar în fața noastră și, când trecem, ne bat pe spate, strigă. Sunt fani ciclism, încearcă – sper – să facă ce au văzut la TV în marile tururi dar nu le prea iese, câțiva ne cam sar în față însă ne descurcăm și trecem cu bine. Vreo 50 de metri mai în spate, părinții se amuză copios de isprăvile micușilor...

De-acum plecăm din Sartène. Nu înainte însă de a mai arunca câteva priviri în urmă, cu regretul că nu putem sta mai mult. La următoarea vizită ne vom lua una dintre cazări aici. Și neapărat pe perioada carnavalului.

Imaginile astea intră la „no comment”, că nu au nevoie de vorbe...

Încă de la primele pante la mine se simt urmările mesei prelungite și copioase din seara de Paște. Plus berile și toate celelalte, nu cred că am mărturisit ieri chiar tot. Mi-e foarte greu, în plus de asta e cald, bate soarele pe mine și tot psihicul, sau „pisicul” cum îi spunea Rică Răducanu, mă dărâmă: știi că am de făcut o urcare lungă și grea și nu pot decât să mă gândesc cât de mult mai este până sus. Au știut și corsicanii chestia asta cu „pisicul” și au pus pe marginea drumului semne în consecință, dar cine să le bage în seamă?

Acum, acasă, mă gândesc că poate dacă nu cedam cele câteva zeci de metri (hai, o sută) chiar la startul urcării și trăgeam de mine, eram cu grupul și mi-ar fi fost mai ușor. Așa, îi văd ceva mai în față, povestesc, râd, e distracție că panta nu e chiar cine știe ce, ca să-ți ia respirația.

Să fi fost cu ei, n-aș mai fi apucat să mă gândesc la prostii. Sunt acum în cea mai nașpa situație dintr-o tură de ciclism, când ești în contact vizual permanent cu prietenii tăi și nicicum nu poți da alea 20-30 de pedale mai tare ca să-i ajungi... Poate ar trebui și ei să se gândească la mine? Pentru că oricine merge cu bicicleta cred că a trecut prin asemenea situație. Am timp să rememorez tot felul de chestii și îmi aduc aminte cum, în Pirinei, Adi era în locul meu și eu eram în grup, la un moment dat. Și nici eu nu m-am gândit la cât îi este lui de greu. Așa că, ce să fac, îi iert...

Asta e, voi urca singur. Sunt deja prea în spate și acum nici dacă strig după ajutor, oricum nu mă mai aude nimeni. Un singur lucru îmi propun: să știi că mor aici în șa, nu mă opresc, nu mă las! În fond, cine dintre pasionații de ciclism n-ar vrea să moară pe celebrul L'Ospedale? Mă sufoc? O las mai încet până trece. Picioarele nu mă dor, am doar așa, o stare generală de sfârșeală, poate unde ficatul meu încă mai procesează ce a primit aseară și încă nu se poate ocupa doar de pantă. Am zis eu că nu mai sunt la vârsta la care... Gata cu lamentările! Mai câteva pedale și ajung sus. Un fleac, vreo 7-8000... Ar trebui să le număr, să-mi ocup mintea cu ceva. Cum zicea Căză? Ramoleală... Încep, totuși, contORIZAREA dar mă satur pe la vreo 500, oricum, nici nu cred că știi să număr până la 8000... Hai, gata, iar gânduri negre?

Măcar de data asta să nu mai uit să lipesc autocolantul CLAS pe tabla